

«Βέβαια,» ἀπεκρίθη ὁ Τόμλινσων.

«Ἐγὼ εἶμαι, ἀρίστε φορολόγε, ἐγὼ εἶμαι, ὅστις ἐμέτρησα καὶ τὸ τελευταῖον λεπτὸν μου, ἐνῶ τὸ βρέφος τοῦτο, τὸ ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου, καὶ ὁ γηραλέος πατήρ του σχεδὸν ἐλιμοκτονοῦντο. Ἐγὼ εἶμαι, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εὐχήθην εἰς τοὺς θεοὺς τῶν πατέρων μου νὰ ζήσω νὰ ἐκδικηθῶ κατὰ τοῦ ἐξολοθρευτοῦ τῆς τύχης καὶ τῆς εὐδαιμονίας μου, καὶ, τώρα ἰδοὺ ἐκπληρῶ τὸν ὄρκον.»

Ὁ φορολόγος ἀνεπήδησε, φαντασθεὶς ὅτι ὁ ἀνθρωπος ἐμελλε νὰ τὸν προσβάλῃ. Ἐκεῖνος, ἐξ ἐναντίας, συρθεὶς ἀταράχως ἐν βῆμα εἰς τὰ ὀπίσω, ἐσήκωσεν αἰρῆναι τὸ τέκνον ὑψηλὰ ὑπὲρ κεφαλῆς του, καὶ, πιάσας αὐτὸ ἀπὸ τὴν πτέρναν, ἐτίναξε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς κλίμακος, καὶ ἐξέχυσε τοὺς μυελούς του. Στραφεὶς ἐπειτα εἰς τὸν πεφρικτότατον ἀξιωματικόν, ἡσύχως ἐπρόσθεσεν, «Ἰδοὺ, ἡ ἐκδίκησίς μου! Τὸ τέκνον, τὸ νεκρὸν κείμενον ἔμπροσθέν σου, ἦτο τὸ μονογενὲς μου, τὸ φιλητάτόν μου! Τὸ ἠφάνισα—τὸ ἐθυσίασα εἰς τὸν θεὸν τῆς ἐκδίκησεως, καὶ τὸ πολῦτιμον αἷμά του ἔστω ἐπὶ κεφαλῆς σου! Σὺ εἶσαι ὁ φονεὺς του· τὸ ἐφόνευσας ἐν ὀνόματί σου. Ἦδη περιπατεῖ ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ θανάτου, ἐπικαλούμενον ἐκδίκησιν κατὰ σοῦ, ὅστις εἶσαι ὁ ἀληθὴς δολοφόνος του. Ἄν εἶχον ἄλλο τι ἀγαπητότερον, τὸ ἐθυσίαζον ἀσμένως, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ποινὴν σου εἰς τὸν μέλλοντα κόσμον. Ἐξεδίκηθην, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ψυχῆς μου.»

Ὁ ἄθλιος πάραυτα συνελήφθη, καὶ ἐδικάσθη μετ' ὀλίγον. Ἀντὶ δὲ νὰ ζητήσῃ νὰ μετριάσῃ τὸ ἔγκλημά του, ἐσεμνύνετο εἰς αὐτό· ἀντὶ νὰ λαλῇ περὶ τοῦ πραχθέντος ὡς γενομένου ἀπερισκέπτως ἐν στιγμῇ προσωρινῆς μανίας, ἐδικαιολόγει αὐτὸ σοβαρώτατα· προσθέτων ὅτι, ἂν ἀπέφευγε τὸν ἐπικείμενον ὄλεθρον, ἤθελε θυσιάσει καὶ ἄλλους, διὰ νὰ ἐπιδαρύνῃ τὴν κόλασιν τοῦ ἐχθροῦ του. Ὅθεν καταδικασθεὶς, ἐθανατώθη.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπῆγγε τις εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ φορολόγου νὰ ζητήσῃ τὸν συνήθη μισθὸν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πρώην κεφαλικῆς ποινῆς. Λαβὼν δὲ τὸ ἀργύριον, καὶ ἡδὴ ἀναχωρῶν, ἠρωτήθη χάριν ἀπλῆς περιεργείας παρὰ τοῦ ταγματάρχου κῶς ὀνομάζετο· «Σὺνδ,» ἀπεκρίθη—τὸ ὄνομα τοῦ θανατωθέντος κακούργου.—Ἡ σύμπτωσις ἐφάνη παράξενος εἰς τὸν Ἀγγλον.

«Ἐχει συγγένειαν μὲ τὸν ἀποθανόντα;»

«Ὁ πατήρ του εἶμαι, αὐθέντα.»

«Καὶ τὸν υἱόν σου ἐκρέμασας;»

«Τί νὰ κάμω, αὐθέντα; Ἦτο γραπτὸν εἰς τὸν υἱόν μου. Ἄν ἐγὼ δὲν ἐξεπλήρουν τὰ τελευταῖα χρεὴ πρὸς αὐτόν, ἄλλος τις ἤθελε τὰ ἐκπληρώσει· καὶ ἐπειδὴ ἡμεθα ἦδη

ἀρκετὰ πτωχοὶ, ἤθελεν εἶσθαι ἁμαρτία νὰ ὠφελήθῃ ἄλλος τις ἀπὸ τὴν δυστυχίαν μας.»

«Καὶ δὲν ἠσθάνθης συντριβὴν, λύπην διὰ τὸ γεγονός;»

«Αὐθέντα, γραπτὸν ἦτον εἰς τὸν υἱόν μου· ἐγεννήθη, ὥστε ν' ἀποθάνῃ τοιουτοτρόπως. Τοιαύτη ἦτον ἡ μοῖρά του· καὶ διὰ τί νὰ λυπηταί ὁ πατήρ του;»

Μὲ ταπεινὸν δὲ ἀποχαιρετισμὸν, καὶ μὲ πολλὰς εὐχαριστίας διὰ τὸν μισθὸν του, ἀπῆλθεν ὁ δήμιος τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ ἀπ' ἔμπροσθεν τοῦ ἐκπεπληγμένου φορολόγου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΛΑΥΚΩΝ.

ΤΗΣ γλαυκὸς ὑπάρχουσι πολυάριθμα εἶδη· ὅλα δὲ πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς νυκτερινοὶ λησται, οἵτινες, ἀνίκανοι νὰ θηρεύωσι τὴν ἡμέραν, ἀρπάζουσιν εἰς τὰς σιωπηλὰς ὥρας τοῦ ὕπνου καὶ τῆς γενικῆς ἀναπαύσεως.

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ νυκτινόμου τούτου ἄρπαγος παρεμφερεῖ πολὺ κατὰ τὸν σχηματισμὸν μὲ τὸν τῆς τίγριδος καὶ τοῦ αἰλούρου, καὶ ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ νὰ δέχεται τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός μὲ τόσῃ ἀφθονίᾳ, ὥστε βλέπει καὶ εἰς τόπους σχεδὸν σκοτεινοὺς· ἀλλὰ μολονότι ἡ λάμψις τῆς ἡμέρας θαμβώνει τὴν ὄρασιν τῶν γλαυκῶν, δὲν δύνανται ὅμως νὰ διακρίνωσι τὸ θήραμά των εἰς τὸ βαθὺ σκότος τῆς νυκτός. Τὸ φέγγος τῆς σελήνης εἶναι τὸ καταλληλότερον, καὶ διὰ τῆς βοηθείας αὐτοῦ κατορθοῦσι τὰ μέγιστα· ὁπότεν δὲ τοῦτο λείπῃ, ἀρχίζουν τὰς λεηλασίας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, τελειοῦνσαι αὐτὰς πρὶν ἐξ ὀλοκλήρου νυκτώσῃ· καὶ, ἂν δὲν ἔχωσιν ἱκανὴν τροφὴν μέχρι τῆς ἐφεξῆς ἑσπέρας, ἀνανεοῦνσι τὰς ἐπιδρομάς των περὶ τὰ χαράγματα.

Ὅλα τὰ τῶν γλαυκῶν εἶδη ἐμποροῦν νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο κλάσεις, τὴν κερασφόρον, καὶ τὴν ἀκέρατον. Τὰ κέρατα αὐτῶν δὲν εἶναι εἰμὴ ὀλίγα τινὰ πτερὰ τεθειμένα ἄνωθεν τῶν ὠτων, καὶ ἰστάμενα ὀρθία ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς, εἰς τρόπον ὥστε φαίνονται ὅμοια δύο κεράτων. Τῆς κλάσεως ταύτης ὑπέρχει ὁ Βύας, φαινόμενος, κατὰ πρώτην ὄψιν, ἰσομεγέθους μὲ αἶτον, ἀλλὰ κατ' ἀληθειαν πολὺ μικρότερος· τὰ σκέλη, τὸ σῶμα, αἱ πτέρυγες, καὶ ἡ οὐρά του εἶναι βραχύτερα· ἀλλ' ἡ κεφαλὴ του πολὺ μεγαλητέρα, πλατυτέρα, καὶ παχυτέρα· τὰ κέρατα σύγκεινται ἀπὸ πτερὰ σχεδὸν τριῶν δακτύλων τὸ μήκος, ἅτινα δύναται νὰ ὑψόνῃ καὶ νὰ ταπεινόνῃ κατ' ἀρέσκειαν· οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι μεγάλοι καὶ διαφανεῖς, περικυκλωμένοι ἀπὸ ἱρὶν χρυσοειδῆ· τὰ ὠτά του εἶναι μεγάλα καὶ βαθύτατα· τὰ πτερὰ του κοκκινωπὰ μελαγχροῖνα, σημειωμένα ἐπὶ τῶν νώτων μὲ μαύρας καὶ κιτρίνας κηλίδας· ἀλλ' ἐπὶ τῆς γαστρὸς ἐπικρατεῖ τὸ δεύτερον χρῶμα· ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, τὸ μήκος τῶν πτερύγων εἶναι πέντε ποδῶν.

Μετὰ τὸν Βύαν ἔπεται κατὰ τὸ μέγεθος ὁ Ὠτος, οὗτος αἱ πτέρυγες, ἐκτεταμέναι οὔσαι, ἔχουσι μόνον τριῶν ποδῶν μήκος. Τὰ κέρατα τοῦ πτηνοῦ τούτου σύγκεινται

Ὁ Βῦας.

ἀπὸ ἐξ πτερᾶ, περί τὸν ἕνα δάκτυλον μακρά. Ὑπάρχει δὲ καὶ μικρότερον εἶδος κερατοφόρου γλαυκός, ὁ Σκῶψ, ὀλίγον τι μεγαλύτερος τοῦ κοσσύφου· τὰ κέρατα τούτου συνίστανται ἐξ ἑνὸς μόνου πτεροῦ ὑψωμένου ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς.

Ἡ Στρίγξ.

Τῶν ἀκεράτων γλαυκῶν ὑπάρχουν ὡσαύτως διάφορα εἶδη· τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα Νυκτικόραξ, Ασκάλαφος, Αἰγωλιός, καὶ Στρίγξ πιθανόν ὅτι δηλοῦσι γλαῦκας τῆς κλάσεως ταύτης· εἰς ποῖον ὅμως εἶδος ἐφηρμόζετο ἕκαστον ὄνομα, ἀγνοοῦμεν ἐπ' ἀκριβείας. Πάμπολλαι γνωρίζονται σήμερον ἄγνωστοι εἰς τοὺς ἀρχαίους· ἐξ ὧν ἀναφέρομεν μόνον τὴν μεγάλην γλαῦκα τοῦ Ὑδσονείου Κόλπου, ἥτις εἶναι ἡ μεγίστη ὅλων τῶν νυκτινόμων τούτων ἀρπάγων, καὶ τόσον λευκὴ, ὅσον ἡ περίξ αὐτῆς χιονοσκεπῆς χώρα.

Ὅλα τὰ ζῶα τῆς φυλῆς ταύτης, καίτοι διάφορα τὸ μέγεθος καὶ τὸ πτέρωμα, ὁμοιάζουν εἰς τὸ ὅτι θηρεύουσι διὰ νυκτός· συλλαμβάνουσι δὲ πτηνὰ, μῦς, καὶ σαύρας, ἅτινα κατατρώγουσιν ἀθηφάγως· διότι μία γλαῦξ νομίζεται ἴση

μὲ ἐξ αἰλούρους εἰς τὸ ἐξολοθρεῦειν τοὺς μῦς, οἵτινες τοσάκις ἀφανίζουσι τὸν σῖτον.

Ἐπειδὴ τὰ πτηνὰ ταῦτα δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσι τὴν λάμπιν τοῦ ἡλίου, ἀγαπῶσι νὰ κρύπτονται εἰς σκοτεινὰ καταγῶγια· γενικῶς εἰς σπήλαια βράχων, ἐρείπια πύργων, κωδωνοστάσια ἐκκλησιῶν, ἢ κοῖλα δένδρων. Ἐντεῦθεν ἐκπέμπουσι τὴν ὑπόκωφον θρηνηδὴ φωνήν, ἥτις κάμνει τοιαύτην μελαγχολικὴν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ νοός· τὴν κραυγὴν μάλιστα τῆς στρίγγος ὑπέλαβον πάντοτε οἱ δεισιδαίμονες ὡς προάγγελον δυστυχίας καὶ πρόδρομον συμφορᾶς.

Ἄλλ' ἐνὸςψ ἡ γλαῦξ ἐνασχολεῖται εἰς ζήτησιν τροφῆς, δὲν κάμνει τὸν παραμικρὸν ἥχον, θέλουσα διὰ τῆς σιωπῆς νὰ ἐπιπέσῃ αἰφνης κατὰ τῶν μικρῶν ἀνυπόπτων ζώων. Καὶ ἂν μὲν ἐπιτύχῃ, ἐπιστρέφει ταχέως εἰς τὸ μοναχικὸν τῆς καταγῶγιον· ἐὰν δ' ἀποτύχῃ, ἐξακολουθεῖ πολλάκις τὴν καταδίωξιν μέχρι τῆς προσεγγίσεως τῆς ἡμέρας, ἥτις ἐνίοτε προφθάνει αὐτὴν ἀργοποροῦσαν, καὶ θαμβόνα καὶ συγχέει αὐτὴν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, ἀδυνατοῦσα πλέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ζοφῶδες καταγῶγιον, προστρέχει εἰς τὸ τυχὸν δένδρον, ὅπου, εἰ δυνατόν, νὰ κρυφθῇ ἀπὸ παρατήρησιν. Ἄλλ' ἀνακαλύπτεται πολλάκις· καὶ οἱ μικροὶ ἐχθροὶ τῆς, συναισθανόμενοι ὅτι ἡ λαμπρότης τοῦ ἡλίου καθιστάνει αὐτὴν ἀνίσχυρον, τὴν προσβάλλουσι παμπληθεῖ, ἐπιχειρεκακοῦντες εἰς τὴν θλίψιν τῆς· ὁ κόττυφος, ἡ κίχλα, ὁ κολοῖος, καὶ ἡ πυραλίς τὴν ὑβρίζουσι παντοιοτρόπως, ὁ μὲν κραζὼν μεγαλοφῶνως, ὁ δὲ τύπτων αὐτὴν μὲ τὸ ῥάμφος ἢ τὴν πτέρυγα, καὶ ἐξακολουθοῦσι πολλάκις ἀτιμωρητὶ, ἕως οὗ κλίνας ὁ ἥλιος προμηνύσῃ τὴν πλησίαν τῆς νυκτός· τότε, ἐὰν παραπολὺ διατρίψαντες εὐρεθῶσιν ἔτι πλησίον τοῦ ὑβρισθέντος πτηνοῦ, λαμβάνουσι τὰ ἐπιχείρα τῆς αὐθαδείας των· διότι τὸ σκότος ἀνανεώνει ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς γλαυκός, καὶ τὰ μικρὰ πτηνὰ γίνονται δίκαια θύματα τῆς ὀργῆς τῆς.

Ὁ Βῦας γεννᾷ συνήθως ἐν τῷ σπηλαίῳ βράχου, τῷ κοιλώματι δένδρου, ἢ ἐν τῷ ὕψει πεπαλαιωμένου τινός πύργου· ἡ φωλεὰ εἶναι σχεδὸν τρεῖς πόδας τὴν διάμετρον, συντεθειμένη ἀπὸ ξυλάρια συνδεδεμένα διὰ ἰνωδῶν ριζῶν, κεκαλυμμένη δ' ἐσωθεν ἀπὸ φύλλα. Τὰ ὡὰ σπανίως ὑπερβαίνουν· τὰ τρία, εἶναι δὲ ὀλίγον τι μεγαλύτερα τῶν τῆς ὄρνιθος· οἱ νεοσσοί, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν, ἀθηφαγοῦσι, καὶ οἱ γονεῖς προσπαθοῦσιν ἀόκνως εἰς προμήθειαν τῆς ἀπαιτουμένης τροφῆς.

Ὁ ὦτος δὲν λαμβάνει τὸν κόπον νὰ κατασκευάσῃ ἰδίαν του φωλεάν, ἀλλὰ σφετερίζεται μίαν τινὰ ὑπ' ἄλλου πτηνοῦ κατασκευασθεῖσαν, ὅπου ἐναποθέτει τέσσαρα ἢ πέντε ὡὰ, ἐξ ὧν ἐν καιρῷ προκύπτουσι καταλευκοὶ νεοσσοί, οἵτινες, μετὰ δύο ἐβδομάδας, χρωματίζονται μὲ κιτρινωπὸν τι μελαγχροῖνον. Πᾶν εἶδος τοῦ ζώου τούτου ἡμεροῦται μετὰ δυσκολίας· ἐὰν δὲ, μετὰ τινα ἡλικίαν, κλεισθῶσιν εἰς πτηνοτροφεῖον, ἀποποιούνται πᾶσαν τροφήν, καὶ ἀθλίως λιμοκτονοῦνται.